

Per var sprungen op.

„Men ... Jakobe dog!“

„Ja, det er virkelig mig!“ vedblev hun tilsyneladende ganske rolig — med den fremkünstlede Selvbeherskelse, hendes sarte Nerver paabød hende under stærke Sindsbevægelser, og som ved denne Lejlighed desuden havde sin Grund i en lille Frygt for ikke at være helt velkommen.

„Men — hvad — hvordan —?“

„Ja, jeg burde naturligvis have telegraferet; men jeg havde paa hele Turen ikke Lejlighed dertil et eneste Sted. Og saa syntes jeg jo ogsaa, at det kunde være ganske morsomt at overraske dig. Jeg løb an paa, at jeg nok traf dig hjemme. — Men saa skil mig dog af med Vamsen, Mand! Du er virkelig ikke galant!“

Først da hun var bleven befriet for den store Rejsekaabe og ligeledes havde faaet Hatten af og purret lidt op i sit Haar, lod hun sig omslutte af den ganske fortumlede Pers tøvende udstrakte Arme. Skønt hele hendes Legeme dirrede af Utaalmodighed efter at kaste sig ind til hans Bryst, nøjedes hun med at tage hans Hoved mellem sine Hænder og kammeratligt kysse ham paa Panden.

„Velkommen — plejer man at sige. Eller er du slet ikke noget glad for at se mig?“

Per havde virkelig ikke straks været ganske klar over, hvad det var for en Følelse, der betog ham saa mægtigt ved at se hende. Hans første Tanke — den, hans onde Samvittighed indskød ham — havde været, at hun var kommen for at udspionere ham. Men nu, da han holdt hende i sine Arme og saae de store, mørke Øjne straae af Kærlighedens Offermod, forstod han pludselig alt; og det var, som brast i det samme en Jernbøjle, der havde